



Breptovy ctnosti a neřesti

Breptův editorial

Ctnosti a neřesti

Všichni je známe, zejména díky dílu Matyáše Brauna. Alegorie ctností v jedné řadě, alegorie neřestí v řadě druhé. Vedle sebe Víra, Naděje, Lásky, Trpělivost, Moudrost, Statečnost, Cudnost, Píle, Štědrost, Upřímnost, Spravedlnost. A proti nim Pýcha, Lakomství, Závist, Smilstvo, Obžerství, Hněv, Lenost, Zoufalství, Lehkomyslnost, Pomluva a Lstivost.

Naštěstí život není černobílý. Obvykle nikdo není jen pyšný a lakomý, v každém z nás to bývá pěkně namíchané. U někoho převažuje víc dobrého, u někoho zase neřestného – kombinací je nepočítaně... A to je podle mě dobře. Většina z nás by jistě řekla, že má „své“ lidi ráda nejen pro jejich dobré stránky, ale i pro jejich slabůstky. Ty přece zlidšňují, a kdyby jich nebylo, byli by z nás nudní roboti nebo stepfordské paničky.



Ilustrační foto

Je však často výzva naučit se s těmi horšími stránkami svých bližních žít. Ještě větší umění vyžaduje srovnat se sám se sebou, přiznat si své dobré i ne zrovna lichotivé vlastnosti a mít se rád se vším všudy. Protože Brepta je čistě bulvární plátek, moje ctnosti ho zajímají jen pramálo. Přiznám tedy rovnou bez mučení ty neřesti...

Pyšná bývám, nejčastěji na děti. Třeba ale i na povedené knedlíky. Vzhledem k tomu, že když jsem se ve svých dvaatřiceti letech vdávala, uměla jsem pouze špagety a vajíčka, jsem pyšná na své úspěchy na poli kulinářském!

Lakomá jsem výhradně, pokud jde o Haribo medvídky. Ty si ukřívám i před dětmi.

Závidím pomalu. Ženám dlouhé, štíhlé nohy, mužům jejich přímost a všem bez rozdílu znalost cizích jazyků.

Nesmilním, jsem přece vdaná! Dávno tomu...

Obžerství se oddávám s láskou, pokud to stav mého žaludku dovolí, což bývá v poslední době málokdy. Ale čas od času žaludek hodím za hlavu a pěkně se nacpu. Pak pokorně spolknu tabletku a můj muž mi uvaří velký mátový čaj.

Zlobím se, přiznávám. Jsem povahy výbušné, takže ke křiku, až řevu nemívám daleko. Moje děti by mohly vyprávět, někdy i manžel (a zřejmě i sousedé). Potřebuji občas prostě upustit páru, vzduch se vyčistí a na světě je zase krásně.

Líná umím být naprosto ukázkově. Bohužel mám na tuto neřest velmi málo prostoru. Ale jednou za čas vystrkám rodinu ze dveří a užiju si „válečí“ víkend. Všem doporučuji, skvělá terapie!

Zoufalá jsem bohužel v životě už byla. Ale to šlo o život. Ted bývám zoufalá z neschopnosti (či neochoty?) své rodiny si cokoli bez mého připomínání zapamatovat. A vyvažují to nadějí, že bude líp!

Lehkomyslná občas jsem, postihne-li mě nákupní horečka. Pak dokážu úplně zapomenout na stav rodinných financí.

Pomluvám se snažím vyhýbat. Že se nepočítá potřebné ženské hodnocení jiných osob (zpravidla ženského pohlaví), které mají příšerný vkus nebo nemožný účes???

Lstivá opravdu nejsem. Tak mě, Brepto, ukamenuj!

A jak jste na tom vy? Také už jste se Breptovi přiznali? ■

Edita Janečková

Táta, muzikant, motorkář a sympatickej chlap v N3 Jan Matásek

Když se Brepta chystal na rozhovor s Janem Matáskem, věděl jen to, že je to „ten Matásek z Minoru, co sem chodí s Aničkou“. A taky švagr Pavly Matáskové, která tady učila děti angličtinu, a strýc Marušky Matáskové, která chodila do Sportovní školičky. Brepta si představoval, že si pana Matásku vyčítá před Školičkou, slovo dá slovo a neformální rozhovor bude perlou tohoto čísla. Ale ouha! Brepta míní a osud mění. Anička do Školičky nedorazila, a tak začal Brepta pátrat. Zkusil facebook, zkusil strýčka Googla a narazil na pětistránkový životopis Jana Matásky, skladatele, hudebníka, herce – zkrátka velice vyřízeného muže, jehož se začal trochu bát. Ale Breptova paparazzi JK sebrala odvahu, Janu Matáskovi zavolala a...

Pane Matásku, děkuju vám, že jste si našel čas na Novou Trojku a na Breptu. Protože spolu nemluvíme tváří v tvář, vzdávám ambici vést s vámi hluboký a filozoficky laděný rozhovor. Spíš bych vás ráda zahrnula krátkými, breptovskými a všetečnými otázkami. Čtenáři a hlavně čtenářky Brepty se na vaše odpovědi vysloveně těší! A začnu otázkou, na kterou je zvědavý můj muž-trombonista:

**Vybral jste si vy nástroj, nebo si vybral pozoun vás?
A jak se to stalo?**

Trombon si víceméně vybral mě, po několika neúspěšných pokusech při zkouškách na trubku mi komise u přijímaček na konzervatoř navrhla trombon. Nejdřív jsem odmítl, ale pak jsem si ten nástroj zamiloval.

**Jste konzervatorista, tedy klasik. Studoval jste ale taky skladbu populární a jazzové hudby, věnujete se hudbě staré...
Je nějaká muzika vaše nejmilejší? Co se vám nejlíp hraje?**
Rád si zahrám cokoliv, od projektu s DJ, funky, reggae přes koncertní dechovku až po období baroka. A i dál...

A teď mě napadá – co si má Brepta a jeho čtenáři představit pod pojmem „stará hudba“?

Stará hudba je pořád mladá, vždyť je to období středověku, renesance a baroka! Kontrapunkt, pravidla, jednoduchý vícehlas, objevování, fuga – je to napínavá detektivka.

**Jste vystudovaný muzikant a skladatel, ale taky hrajete divadlo. Je těžké hrát červený balonek, byť je to role titulní?
Balonek měl jednoduchý a jediný text: Bumtarata, kde je táta?! Takže to byla víceméně pantomima s malou červe-**



3x foto: archiv J. Matásky



nou trumpetkou v ruce a obrovským, ventilátorem nafukovaným hedvábným balonem na přílbě. Naštěstí jsou v divadle skvělí kolegové herci a herečky, herecký talent je spíše na jejich straně. Karkulka a červený balonek byla jedna z mých nejkrásnějších zkušeností, už se víc než sedm let nehraje. Ale stříhnul bych si ho znovu rád.

Hrají se u nás v Minoru i nové kusy, které stojí za to zažít. Autorská a ze života „Naše rodina“, poučná a akční „Demokracie“, tradiční a kulturní „Vánoce aneb příběh o narození“, lesní revue(r) „O Smolíčkovi“ nebo zcestovalá, nejen Radokem ceněná hra „Z knihy džunglí“.

Jste nejen muzikant, skladatel a herec, ale taky učitel. Jak jste se dostal ke svému působení na Fakultě humanitních studií na UK?

V kreativním modulu tehdejší IZV UK* chyběl praktický seminář o hudbě. Vedení mě oslovilo a já se dosud raduji a žasnu nad hlasomalbou a úžasnými schopnostmi frekventantů seminářů. Intenzivnější a delší jsou pak kurzy na různých divadelních přehlídkách.

A co váš sborníček klavírních etud „Co jsem našel na půdě“, zařazených v oddělení „noty pro hudební školy“? Jak vás napadlo něco takového napsat?

Ty jsem psal původně pro svoji ženu Lídu, aby ji obligátní klavír na Ježkárně bavil ještě více. A taky, přiznám, byla to taková nenápadná vyznání lásky.

Mám takový dojem z toho, co jsem se snažila vypátrat, že taky cvičíte jógu a jezdíte na motorce. Fakt je to tak? Jakou motorku máte? A jezdíte sám nebo „s batůžkem“?*
Vlastním ještě svoji první červenou Jawu 250, ale měl jsem i vojenskou khaki tříapůlu, do Prahy ideální Yamahu XT a teď si delší cesty užívám s V-Stromem. A těším se, až děti povyroste a přidá se zase moje žena. A třeba koupíme i „sajdu“.

Jak dlouho už na motorce jezdíte? Nebýváte označováni za oběť krize středního věku?

Jezdím už dlouho, takže si nemyslím, že by to byla nějaká krize. Líbí se mi to dobrodružství, svoboda, možnost vidět místa, která bych nenavštívil, překvapuje mě rozdíl ohleduplnosti řidičů u nás a v cizině.

A co ta jóga? A jaký další sport máte rád?

Nepravidelně, ale nesmírně rádi chodíme do studia Yogata na Jogalates a jógu, občas si zaběhám. Měl jsem období boxu u žižkovského mistra pana Tíšera, wing tsung, ale nakonec mě dostala ta jóga.

A uměl byste spravit třeba rozbitou žehličku? Nebo židli?

Žehličku určitě ne, ale na učňáku jsem pod vedením zkušených mistrů vyrobil štokrle a dýhovanou skříňku. Dneska bych to už nezvládl. Držím se těchto zásad: Když tě všechno zradilo, pomůže ti kladivo. A když to nejde silou, jde to ještě větší silou. Slovo „nejde“ neexistuje.

Kromě vašeho famózního pracovního životopisu se toho o vás na internetu jen tak moc zjistit nedá (nebo to neumím). Máte Aničku, to vím. Ale – je Anička jedináček?

Anička už třetí měsíc není jedináček, má bratříčka Edu. Už teď se s ním těším do Trojky!



Vůbec jste z rozvětvené rodiny. „Pečete“ spolu všichni, nebo jste spíše taková „vzdálenější příbuzní“?

S bratry se vidím moc rád, je to pro mě velmi vzácné. S bratrem Lukášem, který žije dlouhodobě v Anglii, dokážeme na Skypu hodiny mlčet. Zvuk a video běží, každý ale něco děláme, projdeme po pokoji, po něčem se natáhneme, spíš je to, jako kdybychom spolu byli v jedné místnosti, tak jak jsme byli zvyklí z dětství.

Od rodiny k rodinnému centru: slyšela jsem, že jste byl dokonce na Batolátkách. Jestli ano, jste statečný muž. Nebo to bylo cvičení pro rodiče s dětmi?

Batolátka jsou fajn, mě to tam moc baví, sleduji, jak děti různě reagují, jak na ně a na program reaguje naše Ančí. Pak si o tom povídáme, doma máme výrobky vystavené, program nás inspiruje v dalších aktivitách.

A jelikož jsem avizovala Breptu jako zvědavce zvědavého, tak se taky zeptám: Jak se všechny vaše životní role dají zvládnout s tím pracovním vytížením?

Je to frmol, ale toho štěstí mít děti si hluboce vážím a těším se z toho. Snažím se s dětmi „blbnout“ co nejvíce, prozkoumávat každý křoví, rejpat se v hlíně, chechtat se, baví mě se zase stát dítětem, obdivuju ten jejich pohled bez předsudků.

Nedávno jsme našli mrtvou vosu – a to bylo otáček! Co se vlastně stalo? Proč umřela? Kde je teď její dušička? A mám rád taky chvíle odpočinku. ☺

Tento Brepta má velmi netradiční téma – ctosti a neřesti. A tak mi nezbývá než do toho zatáhnout i vás. Co nejvíc statečného jste v životě udělal?

Včera jsem poprosil dva pány v tramvaji, aby pustili sednout dvě nad nimi stojící starší dámy. Ale nějak zvlášť odvážný nejsem. Mrzí mě lhostejnost lidí na ulici, snažím se pomoci, když vidím, že někomu není dobře.

Jsou lidé, kteří nedovedou lenošit, a jsou pohodáři, kteří se umí válet celý den. Jak je to s vámi?

Jéje, já bych tak lenošil! Aspoň tři dny... A pak by mě to popadlo a musel bych něco dělat.

Jste upřímný? A vlastně – myslíte si, že upřímnost je ctnost?

Obávám se, že nejsem upřímný, na to nejsem dost odvážný. Je něco, v čem jste nestřídmý? A jestli ano, co to je?
Alkohol mi nechutná, ale rád si ubalím poloviční Javaanse Jongens.

Jste spíš klidás, nebo se umíte rozčítit a dát tak průchod nectnosti zvané hněv?

Jsem dlouho klidás, ale pak dokážu bouchnout do stolu, i když mě to posléze mrzí. Nakonec mě popadne ledový klid, který se po několika úderech čela do zdi změní ve všeobjímající lásku a porozumění.

Co myslíte, jaké ctosti a jaké neřesti by vám přisoudila vaše žena?

Myslím, že by byla raději, kdybych byl trpělivější, kdybych jí víc naslouchal a nechtěl všechno hned po chlapsku vyřešit...

A nakonec přicházejí víra, naděje a láska – tři abstraktní, ale opravdové ctosti. Věříte opravdu v něco?

Naděje umírá poslední, láska neumírá nikdy. To je moje víra.



Foto: Jan Švácha

Moc vám děkuju za rozhovor a těším se v Nové Trojce někdy na viděnou!

Těším se také! Na Batolátkách příští čtvrtek! ■

Jolana Kurzweilová

P. S. A teď mi kolegyně říká, že Jan Matásek hrál i v Nové Trojce blízko, oblíbené a slavné kapele Žižkovská smršť. Milí čtenáři, z tohoto chlapa s renesančním záběrem prostě musíte být nadšení!

* Institut základů vzdělanosti – a kdo se chce pokochat, může na jejich facebookové stránce

** Batůžek – v motorkářské hantýrce spolujezdec (zejména spolujezdkyně)

My ženy jsme ctnostné světice

Toto prohlášení není z mé hlavy, věřte nevěřte, jsou to slova našich nedokonalých, místy neřestných mužů. Přiznejme si, jaká je frekvence našich nářků, našich výčitek, naší kritiky směřované k našim mužům, ochráncům, živitelům? Zaslouží si to? Pokud si právě v duchu odpovídáte „ano“, čtěte dál, možná budete příjemně překvapeny. Oni totiž muži jsou opravdu jiní než my ženy. Předně si nestěžují na své ženy tolik, jako my ženy si stěžujeme na své muže.



Muž č. 1, pokud jde o pořadí příspěvku, i když jedničkou je bezpochyby i v životě, se jmenuje... To někteří uhadnete sami. Ale ráda malinko napovím. Vysoká, štíhlá figura, sportovní a literární nadání, dvě děti, krásná manželka, která se jmenuje vlastně úplně stejně jako on.

Ctnosti

Pracovitost bobra kanadského, srdce berberské lvice a výdrž králíčka Duracella. Tou zdaleka největší ctností je ale nepochybně to, že se naučila žít s nectnostmi svého manžela, nezešlela z toho a ještě mu občas koupí Nutellu.

Nectnosti (povšimněte si prosím tohoto eufemismu)

Trpí vážnou vrozenou vadou: omezenou schopností říkat „ne“, případně „s tím jdi do háje“. Jen obtížně se též vyrovnává se skutečností, že noc je určená spánku, nikoli práci, a větší část roku tak žije ve stavu spánkového dluhu. To škodí jejímu zdraví a také tím stresuje blízké okolí, které s relaxací dlouhodobě žádný problém nemá a musí se naopak soustředit spíše na to, aby pracovalo alespoň ve dne.



2x Ilustrační foto

Muž č. 2 byl ve svém vyznání poněkud stručnější. Původně to chtěl pojmut trochu z jiného soudku a podělit se s námi o přednosti a nedostatky své ženy v sexuální oblasti, což by jistě nebylo nezajímavé, leč drobátko bulvární, tudíž jsme sex společně přetrafovali do oblasti úklidu (pouze písemně, nikoli reálně!).

„Moje manželka je velmi pořádkumilovná. Bohužel to někdy přerůstá v drobečko a kapičko maniactví.“

A nápověda směřující k odhalení tohoto eroticky nabitého muže? Charisma, jedinečnost a časté oslovení trojových žen roztomilou zdobnělinkou „maminko“.

Muž č. 3 je na první pohled i na všechny další pohledy inteligent. A což teprve když si přečtete jeho příspěvek! Ale nejprve napovím. A proč se držet u země, jeho charakteristiku jsem uchopila ve verších. „Postavou je bohatýr, jeho tvář nezdobí knír, duší nimrod, žádný asketa, laně prohání od léta do léta.“

Ctnosti a neřesti? Těžká otázka – pomůže klasik. Základní ctností je pro Platóna: moudrost (sofia, sapientia), statečnost (andreia, fortitudo), uměřenost (sófosyné, temperantia) – v překladu Františka Novotného také jako rozumnost, spravedlnost (dikaiosyné, justitia). Ústava IV, 427: Patrně tedy, že jest moudrá, statečná, uměřená a spravedlivá.

A neřest je z křesťanského hlediska hříšný požitek. Mohu tedy odpovědět, že má žena je filosoficky naprosto ctnostná a průměrně neřestná v kontextu dnešní doby.

Milé dámy, jste spokojené? Víc příspěvků nemám. Někomu se možná nechtělo, jiný třeba zapomněl, další měl obavy z domácí konfrontace. Za sebe mohu říct, že mám z uvedených vzorků radost. A přiznávám, že svého muže jsem nezpovídala. Tak třeba někdy příště... ■

Zuzana Sadílková

Mapa slov – ctnosti a neřesti



Autorka: Míla Kramná

Jak to vidí naše děti aneb Jsme víc samá ctnost či samá neřest?

Potkala jsem v Trojce holčičku, která chodí do druhé třídy ZŠ Lupáčova.



„Ahoj, máš chvíli čas?“

Slušně zhasla mobil, na kterém právě pařila, a řekla: „Co?“

„Věděla bys, co je neřest?“

„Ne, to nevím.“

A můj úkol – zeptat se „jaké ctnosti a neřesti mají tvoji rodiče“ právě skončil.

Ovšem když nezabere přímá konfrontace, je tu ještě přítel na telefonu. Čili prosba u kolegyně, aby brnkly svým dětem a zkusily ze svých ratolestí něco vyrazit po drátě. Pardon – bez drátu, tedy mobilem.

A první vlašťovky do mé ankety přilétají... Vesměs mají polámaná křídélka, nejsou to žádné idealizované dokonalé přebornice.

„Vadí mi na tobě, že kouříš, a táta moc pije. Ty bys teda s tím vínem taky měla brzdit!“

„Myslíš, že piju moc vína?“

„Jo. A pak usneš na gauči. A táta taky.“

„Ještě něco, broučku?“

„To je všechno.“



3x Ilustrační foto

Další vzorek rodinné idyly: „Máma při jídle vydává děsný zvuky.“ Tato nebohá žena by zřejmě měla jíst pouze v komůrce pro služebnou nebo by neměla jíst vůbec.

Nevím, jestli mohu uvedené příspěvky nějak generalizovat, ale i další postřeh je poměrně nekompromisní a stejně jako u předchozích dvou pochází z úst dítěte, které má dva sourozence.

„Táta by si měl přestat kousat nehty!“

Napadá mne závěr, že v rodinách se třemi dětmi se oslovený vzorek (jedno z dětí) dokáže velmi konkrétně, až jadrně vyjádřit.

Jakpak to asi zafunguje u dítěte, které má sourozence jednoho?

Žádný popis konkrétních neřestí (nechutností), ale prostě padá kosa na kámen. „Jsi nespravedlivá!“

Jinými slovy „protežuješ toho druhého“, vlastně toho prvního, protože já se cítím jako ten druhý a brácha (ségra) je ten první, i když věkem je druhý, ale možná právě proto je první – mazánek. Ještě se v tom vyznáte?



Já se přiznám, že pomalu začínám ztrácet souvislost, a to jsem dokonalá. Nevěříte? Měli byste, protože to o mně řekla moje dcera. Neměla jsem původně v plánu být tak osobní a namyšlená, ale právě jsem se překonala. Tak tedy – přichází další vzorek, tentokrát se jedná o rodinu neúplnou, rodiče spolu nežijí. Pro zjednodušení se rovnou ptám pouze na neřesti rodičů.

„K tobě (matce) nemám slov. Jsi dokonalá.“

„Zato táta... Hrozně prádí, chlastá a nepřemýšlí. A hodně utrácí (pro dobro rodiny).“

Přichází finále, rozluštění, psychoanalýza.

Když už kouříte a nadměrně pijete, nečňte tak veřejně, ale naučte se skrývat, např. za keřem, kontejnerem, za rohem. Když hrozí, že usnete na gauči, přikryjte si i hlavu, abyste byli nenápadní. Když už nedej bože jíte, sřezte se vydáváním jakýchkoli zvuků. Nehty si kousejte pouze v úkrytu, např. na záchodě. Nebuďte nespravedliví, možná jste také vyrůstali v rodině s jedním (druhým, prvním) sourozencem. Nikdy neprďte, a pokud musíte, přemýšlejte o tom. Utrácíte-li, vždy pouze pro dobro rodiny.

A nebojte se být dokonalí. ■

Zuzana Sadílková

Mirka Černá

Tuto dvoustranu věnuje Brepta s velkou úctou ženě, o které není přehnané napsat, že je žižkovskou celebritou. Část veřejnosti ji zná z Nové Trojky, kde působila postupně jako dobrovolnice, lektorka rozličných kurzů a koordinátorka tradičních akcí. Další v ní poznávají oblíbenou paní učitelku z Chmelnice, která má ve svých prvních třídách vždy s velkým předstihem narváno. Ano, hádáte správně – je to Mirka Černá alias Miruš, Mirča, Mirečka, skutečná hvězda trojkového nebe, která opouští pozici koordinátorky tradičních akcí, ale snad nikoliv Novou Trojku jako takovou. A protože zkušený Brepta dobře ví, že nejsou všichni nahraditelní, rád by se jí, zamačkával nejednu slzu, vyznal následujícími příspěvky...

A moje vyznání Mirce:

Mirka je člověk, který mě přitáhl do Nové Trojky. Jednoduše mě i moje děti okouzila. V Mirce se snoubí vše, co mně chybí... Neutuchající energie, živelnost, schopnost bavit a očarovat davy, přirozená krása holky z ulice. A krom toho je ještě prototypem skvělé a milující manželky a mámy. Až to někdy těm méně dokonalým může lézt na nervy. Můj osobní názor je takový, že funguje na motorek, protože žádná normální smrtelnice nestihne chodit do dvou zaměstnání, mít vzorně uklizenou a ještě hrát s dětmi každý den společenské hry. Fajn, neumí moc vařit, ale to je slabá útěcha. Stejně ji miluju a můj muž a děti taky.

EDITA JANEČKOVÁ



Teta Mirka je super. Učí nás sprostý písničky, a když jsme hráli Staré pověsti české, říkala si Kozy místo Kazi. Je s ní sranda.

KIKI RUSIŠOVÁ

Noční směny s Mirkou

S Mirkou jsem v Nové Trojce pracovala v době, kdy vedla dopolední cvičení pro rodiče s dětmi, páteční školičku, odpolední dramařák a k tomu měla na starosti tradiční akce. Mirky bylo všude plno. Jejího smíchu, energie, plakátů psaných jejím okrasným rukopisem i nepřehlédnutelné postavy. Obdivovala jsem její vždy dobrou náladu, schopnost stále něco vymýšlet, nakupovat pro to potřebné věci a přitom zvládat své rozverné synky a manžela.

Pak Mirka začala učit ve škole a její přítomnosti v Trojce ubylo. Neviděly jsme se tak často, ale navázaly jsme spolu zvláštní spřízněnost přes své noční směny. Zjistily jsme totiž, že obě často večer usínáme s dětmi a pak resty doděláváme v době, kdy ostatní spí. Zatímco já jsem se k činnosti probouzela mezi půlnocí a jednou, abych pověsila prádlo, vyklidila myčku nebo udělala jiné domácí práce a nad ránem jsem pak ještě dospávala, tak Mirka pravidelně začínala svoji ranní směnu mezi třetí a čtvrtou, aby si udělala přípravu do školy, vyrobila dětem pomůcky nebo hledala inspiraci na internetu. Často jsem na ni myslela, když jsem si šla nad ránem lehnout, jestli ona už vstává. A pak jsme spolu v Nové Trojce naše noční směny probíraly a smály se nad nimi.

Já už na noční práci moc elán nemám, ale tipuju si, že Mirka je ranní ptáče pořád.

MÍLA KRAMNÁ

Cením si jejího laskavého srdce, mám ráda její milý úsměv a kouzlo mnoha převleků pro vytvoření krásné atmosféry a dobré nálady nás všech.

ŠTĚPÁNKA ILLICHOVÁ

Přijdu do místnosti a vidím ženu v pruhovaném triku, jak dává jídlo svému nejmladšímu synovi Vilémovi a vítá mě. „Tak jdete na cvičení? Já jsem Mirka a moc se na vás těším.“

A to bylo moje první setkání s Mirkou! Od té doby spolu řešíme počty martinských rohlíčků („Helo, budeme jich mít dost?“), zda budeme mít troubu od Pavly na vánočky (N3 má už svoji a půjčuje ji Pavle). Mirko, kolik dobrovolníků na stanoviště? Snad se ta akce povedla, co myslíš, Helo?

Mirko, povedla! Vše, co jsi dělala, bylo super! Díky, díky...

HELA KOVÁŘOVÁ

Myslíte tu scenáristku, producentku, manažerku, kostymérku, vizážistku, řidičku, režisérku, herečku a komičku? Tak tu znám už léta! Zprvu jako klientku Nové Trojky (dívka, co sotva dostudovala, se dvěma malými kluky v herně), pak jako trojkovou dobrovolnici (kdo to hraje na piano? Mirka přece!), členku sdružení Nová Trojka (její legendární příspěvek na zimní valné hromadě v roce 2007, kdy se nám svěřila, že čeká třetí dítě, ale zase (!) netuší, jak se to stalo), lektorku páteční školičky (malá Helenko, taky je mi to moc líto, ale školička opravdu nemůže být každý den) a koordinátorku tradičních akcí v roli krasojedkyně na houpacím koni, pořouchlého rybáře, romské čertice... Kdo nezažil, o moc přišel...

MARKÉTA VOKROUHLÍKOVÁ



MIRCE

Krásná dívka na Žižkově žila,
dobře se učila, nekouřila,
i když v trafice na brigádě byla.
Tam si ji vyhlíd její budoucí muž,
kupoval Hospodářský noviny
a ptal se Mirky: „Kdy už?“
Myslel svatbu.
Ta byla v září 99
a člověk nemusí být vševěd,
aby věděl,
že přijdou děti
a kila navíc
a státnice na pedáku
a nákupy v obchodáku.
Co jinou by možná udolalo,
to Mirce na kráse a elánu neubralo.
Takový vítr a lesk ve vlasech nemá ani Vinnetů,
hned je tam a hned zas tu,
oheň je jejím živlem,
vždyť narozena v únoru

nezná odpočinku,
pracuje do úmoru.
V očích čertíky
na rtech žertíky,
učitelka líbezná,
žižkovská princezna,
řidička Fordu Galaxy,
Mirko, taková jen ty jsi.
Včera má sousedka přes ulici
dnes paní domu v Popovicích.
Zůstaneš mou přítelkyní drahou,
a až po letech vyjdeme si Prahou
a budeme vzpomínat
a dál se spolu smát.

ZUZANA SADÍLKOVÁ

Moje milá múzo, miliónová Mirko! Můžeš macešsky mizet mimo MC, marné. Miluju Mirku mavždy!

JOLANA KURZWEILOVÁ

Na základní škole jsme si slíbily, že se jednou, až budeme „velký holky“, vezmeme. A i když nám to nevyšlo a Vaškovi asi těžko můžu konkurovat, oslavíme letos třicet let. Třicet let humoru, pochopení, výletů, dovolených, zábavy, dlouhých telefonátů, lásky, energie, ohleduplnosti, velkých cílů, organizací tábora, času a mého nekonečného obdivu k Tobě, Miru. Mám tě moc ráda!

HANKA HEMERKOVÁ

Milá Mirečko,

zasílám ti pozdrav ze Žižkova. V tom shonu posledních let jsem úplně zapomněla na jednu důležitou zprávu. A tou je, že jsi bezkonkurenční vítězkou v letitě soutěži SUPER DÁMA. V porotě zasedali Hanka, Pája, Honza, Vojta, Radim a já. Nikdo ze soutěžících ne získal tolik bodů jako Ty. Gratulujeme! Neumím vkládat smajlíky, tak Ti posílám jedno neviditelné virtuální rozesmáté srdce. ■

TVOJE EVA P.



4x foto: Kiki Rudišová

Ctnosti a neřesti ...

CTNOST

Dnešní večer se pomalu přehupuje do noci, výše dne, kterou mám snad nejraději. Mohu být na chvíli jen sama se sebou, mohu mlčet, přemýšlet, vnímat jen zvuky ztlahlé domácnosti...

A teď vidím sebe a svůj dnešní den. Vědomě jsem si zvolila, že budu svou nejstarší dceru provázet nástrahami základní školy, jež je trochu nad rámec jejích možností. Zvolila jsem cestu poznání, které může vést k moudrosti, té nejvyšší ctnosti. Každý den se vynoří oblast lidského poznání, která je jí zcela vzdálená, pro ni neuchopitelná, nepřeložitelná. I zasedneme spolu a já vytvářím tlumočnicka mezi světem dějepisu, zeměpisu, přírodopisu a čehokolivpisu. Hodiny a hodiny žongluji se slovy i obrazy, abych jí zprostředkovala svět tak nekonečně vzdálený a abych stále narážela na hranu nepochopení. I zlobím se, neovládám hněv a vztek. Ta hora energie a času je nevrátná. Dnes to byl Jiří z Poděbrad. Měla jsem na chvíli pocit, že jsme ho pokořili, ale ouha. Zařadil se na seznam neuchopitelné matérie. Každopádně já jsem si osobně prožila sílu úžasu nad tím, jak moudrý a ctnostný to byl panovník, jak moc se vymykal své době a jak obtížné to mělo.

Každý den podnikáme pokorně pouť za poznáním. Málokdy sklízíme nějaké ovoce v podobě lepších známek. Ale pokud nic, tak Hanka vyniká další vysoce hodnocenou ctností – a tou je statečnost. Čelí realitě vzdělávání, které ji udolává,



Foto: archiv rodiny Procházků

s obdivuhodnou výdrží. Čelí své umanuté matce, která jí nedá vydechnout.

Ctnost je schopnost nepodléhat slabosti. Ctnost je vědomá volba. To, co chápou já, začíná chápat i moje dcera, která to nemá vůbec jednoduché. Šlape klopytavě cestou, kterou jiní lehce proběhnou. A ona se nezlobí. Díky ní si uvědomuji, co znamená slovo pokora.

NEŘEST

Už je noc. Všichni mí nejmilejší spí a mně se nechce...

Chtěla bych prožít jeden neřestný víkend. Vyvázala bych se ze všech pravidel, ze všeho počestného a vystřelila bych se do stratosféry. Snědla bych asi 4 kila čokolády, vypila 4 litry vína (nebo 10 litrů piva), ležela bych celou dobu v obrovské posteli, přečetla bych 5 knih, neumyla bych ani lžičku od kafe, spala bych průběžně tak, jak by mě alkohol udolával, a snila bych o všem neřestném, co jsem ještě nezmínila. A byla bych úplně sama.

Když jsem byla malá, existovala v mém životě jediná neřest a tou byly sladkosti. Mám vzpomínky provázané s chutí dobrot, které po letech dokážu nostalgicky vyjmenovat... k pobavení mých rodičů. To klíčové se odehrálo s bonparem či karamelou v puse. Pamatuji si dovolené podle jednotlivých pytlíčků bonbónů, tabulek čokolád, nedej bože absence čehokoliv s cukrem.

Dospělost mi přinesla poznání cukru kvašeného a musím přiznat, že to také není špatné. Chvilu to trvalo, ale nakonec jsem se našla v sekci pivářů. Víno je fajn, ale orosená černá dvanáctka moc nemá konkurenci.

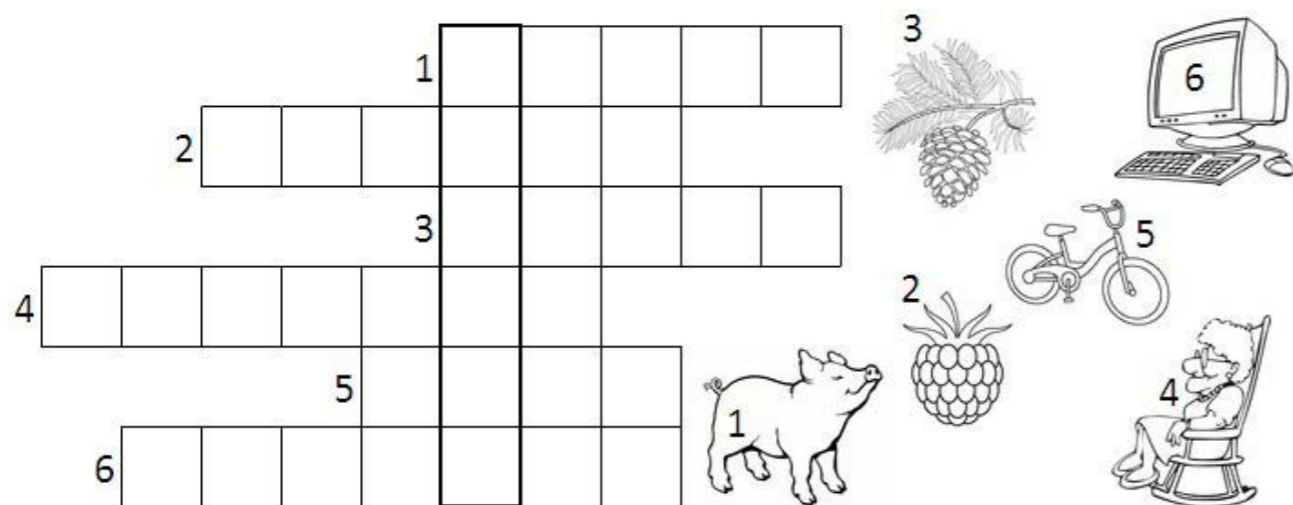
Co však považuji za nejsladší podléhání, je spánek. Pro mne to není ztracený čas, je to rozkoš. Denně prožívám muka, když se musím probudit. Dokázala bych spát celý den. Co – dva dny.

Neřest je slabost. Je to hříšný požitek, kterého se nechceme vzdát. Pokud naše neřesti neublíží jiným, mějme je rádi. Protože nemusí být vůbec špatné. ■

Eva Procházková

Brepta pro dětské čtenáře

Co je největším hříšným požitkem trojových dětí?



Autorka: Kiki Rudišová

Můj favorit v oblasti ctností je **pokora**. Dříve bych asi napsala něco úplně jiného, ale s postupujícím věkem mi tato vlastnost přijde naprosto zásadní. Pokorný by měl být každý nejen ke svému životu a zdraví, ale i k životům ostatních. Nechat žít, nesoudit, uznat právo dělat věci po svém a nemyslet si, že jen já žiju a dělám věci správně. Zdá se to jednoduché, ale není...

Vážím si také nadmíru **upřímnosti**. Lidé, kteří říkají, co si myslí, a říkají to skutečně těm, kterým je to určeno. Nikoliv urážlivě či hrubě, ale otevřeně. A to je snad ještě těžší...

Mojí nejoblíbenější neřestí je jednoznačně jíst **životní lehkomyšlnost**. Lidé, kteří žijí s lehkostí, jsou většinou skvělými společníky a je fajn mít je kolem sebe. Asi se s nimi obtížně žije natrvalo, ale trávit s nimi přátelský čas je povznášející! Protože je s nimi tak dobře, dokážete jim odpustit, že přijdou na rande pokaždé pozdě, i to, že flirtují s vašim protějškem.

EDITA JANEČKOVÁ



Doporučuji každému, kdo chce žít vyrovnaně se svými neřestmi, **stát se milovníkem a chovatelem koček**. Tváří v tvář těm půvabným stvořením se naučíte považovat neřesti za roztomilé ctnosti. Lze snad kočkám u plné misky vyčítat obžerství, kocourům smilstvo a oběma kočičím pohlavím krádeže šunky? Jsou snad kočky, soustavně pečující o svůj kožíšek a stavící se do fotogenických póz, marnivé? Je možné jejich celodenní pospávání na sluníčku a válení se na čerstvě vypraném prádle považovat za lenost? Adoptujte kočku, nasadte si ji do bytu, vezměte si z ní příklad a užívejte si svých neřestí s kočičí grácií a půvabem.

JOLANA KURZWEILOVÁ

V hlavní roli... přiměřenost

Ideální Muž (kterému se naši partneři více či méně blíží) je přiměřeným průnikem ctností a jejich protikladů. Toužíme po muži zdrženlivém, ale jeho (občasná) zvrhlost nám (občas) imponuje.

Jak úžasné je mít po boku člověka velkorysého a na majetku nelpícího! Ale co si počít v situacích, kdy půjčí peníze každému dobrému kamarádovi, který ho o to požádá?! Děláme si starosti o muže nenasytného, který spořádá a vypije, co mu zrovna pod ruku přijde. Ale která z nás chce vařit muži umírněnému a střádmému?!



Naše životní láska musí být přiměřeně shovívavá a trpělivá. Ale potlačovat hněv a vztek je přece tolik škodlivé a často neupřímné!

Uvědomovat si vlastní nedokonalost je jistě důležitou ctností, ale čeho je moc, toho je i v tomto případě příliš! Mít rád sám sebe do určité míry vůbec nevede.

Od žárlivce raději rychle ruce pryč! Jenže naprostá absence této neřesti nás dokáže velmi znepokojit!

No, a na závěr bych snad zdůraznila, že radostněji se nám žije s mužem pracovitým a činorodým (když to nepřehání) než s mužem neochotným a líným (když to přehání).

MARKÉTA VOKROUHLÍKOVÁ

Oblíbená neřest – ráda koukám na chlapy. Vždycky jsem ráda pozorovala lidi, muže zejména. Někdy to kamufloju, že je to profesionální deformace spojená s mou původní profesí fyzioterapeuta, ale zřejmě to nebude tak docela pravda.

Oblíbená ctnost – velkorysost. Člověk by měl být velkorysý.

ZUZANA SADÍLKOVÁ

Hříšně dobrý divadelní tip: Jak kohouti obarvili svět

Hodinové svižné představení na motivy undergroundových autorů. Celá rodina se bude bavit. Uvidíte Moniku Načevu. Zavzpomínáte na samizdatový časopis Vokno nebo Magora – Ivana Martina Jirouse. A ještě poučíte děti, jaké to bylo za socialismu. Underground dětem! V divadle Minor.

MÍLA KRAMNÁ

BREPTA, časopis přátel Rodinného a kulturního centra Nová Trojka

Vychází 2krát ročně v Praze
Evid.č. period. tisku: MK ČR E 18531.
Vydavatel: **NOVÁ TROJKA, z.s.**, Jeseniova 19, 130 00 Praha 3, IČ: 26594161.
Vydavatele zastupuje Edita Janečková.

Brepta poprvé spatřil světlo světa v roce 2007. Číslo 17 vychází v květnu 2015.

Breptu č. 17 koordinovala Kateřina Ondroušková. Do jeho tvorby se zapojili tito přispěvatelé a přispěvatelky: Rejka Balcarová, Edita Janečková, Jolana Kurzweilová, Eva Procházková, Kiki Rudišová, Jan Růžička, Zuzana Sadílková, Markéta Vokrouhlíková a další oslovení.
Pro Breptu fotila Rejka Balcarová, Petra Vlášková a další.
Chyby a překlepy odstraňovaly Zuzana Jěžková a Edita Janečková.
Grafické zpracování: Eliška Wimmerová

Vážení čtenáři, nakládejte prosím s Breptou ekologicky. Pokud jste už dočetli, možná najdete někoho, kdo se vašeho Brepty rád zmocní. A pokud vás náhodou sedmnácté číslo nudí, odložte ho prosím do tříděného odpadu. Autoři své články píšou bez nároku na honorář. Předem děkujeme za vaše dobrovolné příspěvky na Breptu do breptovské kasičky. Předchozí čísla najdete na webu www.nova-trojka.cz v sekci „ke stažení“.
Vaše e-maily očekáváme na adrese brepta@nova-trojka.cz.
Těšíme se s vámi na breptovskou poštenu i na podzim 2015!



Ctnosti jsou...

Prostě nudné. Lépe řečeno – nedostížné, hvězdně vzdálené, reálně neexistující. No řekněte, kdo z nás si troufne říct, že je moudrý, pilný, či dokonce spravedlivý. Na rozdíl od krásných neřestí (obžerství, lenost, smilstvo...), ke kterým se vesele hlásíme.

Ovšem!

U nás v Nové Trojce se přece jen nějaká ta ctnost najde. Zatím jedna. Ale – první vlašťovka přece jen to jaro přivolat může. Přesvědčte se sami!

STATEČNÁ bitva chlapců s neznámou příšerou na příměstském táboře



*Příšera odhalena aneb přítomnost muže na Ba-
tolátkách jako neoddiskutovatelná STATEČNOST*



*Oběť nejvyšší – není tekutina ve sklenici závadná?
Role ochutnavače se STATEČNĚ zhostil pan V.J.*



*Přežije? Vlastní žena (E.J.) sleduje sebeobětování svého muže
ve prospěch celku a mlčí – zjevná STATEČNOST*



*Neznámý hrdina padl, ale jako pravověrný člen
STATEČNÝCH účastníků BCN3 pokračoval ve výstupu
na horský štít...*



*... kde, zotaviv se, STATEČNĚ snášel spoluúčast pěvců
bez hudebního sluchu na večerním potlachu*



6x foto: archiv N3